

Publicerad 2011-04-25 20:45 av dead_prez

<http://open.spotify.com/track/3hZj3fVbs3lsO0eeGqcwWx>

En död opera

Don't clash with the titans, motherfucker

År, stjärnljusår längs den adliga atrocitetens skuggsäkra rodeo, en landsväg kantad av as; snödrömmen, invärteskryptan skriker när geväret sprutar ord som knivmördar köttet, vad som helst får flyta kork vind för våg och födas, vändas. Elden under viljan består av ledsen countrymusik samt en våldsam man med vackra drag som ser henne som gåtor i marmor om vintern till. Hennes nöjen i köttet, köttet består. Beska blygdläppar mellan sönderskurna låar. Klorintvättad, ren och avskyvärd. Inga vanliga dagar som har passerat, inga dagar har passerat, frågar vad hände, vad händer?

Kajsa började dagen med ett upplyftande ingenting. Heroinhimmelen, Kajsa älskar den vildsinta systemen; snökvinnan bakom ljuset. Hiroshimahjärtat sitter staty på terassen och stirrar ut över cementmänniskornas uppgivna köttrosor, det finns ingen där. Intet där, kaffet osar och cigaretten brinner ner, ner som om den aldrig existerat. Himmelen apokalyptisk turkos snett bakifrån. Lite kär varje dag, se henne inte i ögonen när hennes skinn gör ont, försöker åtminstone, det hypnotiserade sinnet stirrar mot väggen, in i väggen, ut genom väggen, ett pris på en tystnad och munnen rör sig försiktigt. Isgrim näsblodsmorgon slut, påklädd i svart och trasig; statyhjärnan manövrerar ut det vackra i växternas morgonskuggor, deras ögon genom kristallblicken.

- Så underbart.
- Vad har hänt?
- Alldeles förälskad i ingenting.

Hon kallade sig Kajsa, eller Escobar, hon var ungefär tjugoåtta år när klockan var 01:23 och neonljusen från strippklubben kastade sitt amfetamineggade, tvehövdade skymningsillustra malströmsäckel över det svarta satta frukostbordet; ett hårdkokt ägg, salt, organiska sojaproteiner i pulverform, concerta, pall malls och frystorkat själlöst kaffe. Utsläppt för några veckor sedan, misstänkt för mordet på sig själv. Det var något som var snett. (Över sidan i västen; den som är blå.)

I luften rosa och nyvaken; barnsoldater dansar nakna med uppfläktade våldsdeflorerade mansgrottor, stillsam kannibalism; det är inget konstigt med något, allt är på väg. Uppförbacke till jobbet, hon har inget jobb. Hon har flera hopp, de rutiga manchesterknapparna med portaler till glittertindrade intorkade ögon över

skåpet i hallen på vinden, blåser starkt, nästan orkan.

-Vad gör du här?

-Ingenting men jag övar på det.

Susar ljuset susar ljuden susar färgerna genom transcendent celluppbyggnaders blodsförtvivlan, att bända isär ben och äntra vaginan med huvudet för att gallsrika i inälvorna, lastbilarna i öknen utanför, så utanför himlakroppens skuggspel över Kajsas halvgula hepatitkropp när hon fingrar sig, skrattar som liket med halsen avskuren, ensam framåtböjd vid diskbänken, så grå, sitter vid tv, tittar på och ser uppfattningar om vad som skulle vara liv och hon har arbetat länge med sig själv utan att kvävas, det är egentligen alldeles hemskt, blixten susar, luften vibrerar sig in i membranen, alltets intighet tränger sig på; även det oändliga, det ändlösa, det svarta, det skära, det lysande vita ljuset som ljuset som gör att man snart inte ser något alls. Kajsa är ättling till luftanden; herren, skaparen, en gud. Det är tyst i garderoben, trots att hon viskar.

Psykokoterapeutens väntrum. Kajsa associerar, spastiskt fritt på spegelblankt papper.

Verkligheten påtänd i ångestvertikal ruta, inte acceptabel helt utan verkan, färgerna spindellila och elektriskt rosa vibrerar inne, Kajsa skriver:

Det tar start vid, hon föddes - flammande adjektiv bör följa; hon föddes i stormig sensommarnatt genom underjorden. Havet utanför hospitalets fosterflygel kanske ungefär lika ovetande som Kajsa skulle komma att bli när resultatet av den varmt inåtvända naivsjuka marionettmodern och den paranoidsnåla, kylighetsfixerade lynnigt livsfarligonda faderns äganderättsskuld rann tillbaka ut i rymden. Vilt fradgande i kraftfull vind, ett glatt och obehagligt barn. En subjektparalyserad kvinna på tjugooåta syrefattiga år, famlande i kolmörka sönderpundade delar av sin prefrontala cortex. Kajsa tittade upp från blocket och såg en horsminkad fjortonårig wristcutterslyna i kort kjol:

Beckettupplösningen och diset kring perceptionsbegynnelsen, den atavistiskt sjuka uppsynen. En gång gick man ner på knä och blev till ett barn inför henne, hungrigt och på gränsen gick det aldrig att mötas eller leva, med sig själv eller andra. Kajsa kunde omöjligt vara det vita bruset för sitt sargade inre; radiovågornas empatitentakler kastade bomber av svarta i känslökrigets ofrivilliga vithets och hon satt fast mellan färgerna; ljummen som en reguljär testosteronfattig fittkreation i denna outhärdliga gud-spelar-tärning-utan-prickar-kultur. Snart är hon död sedan länge. Det borde vara över inom ett par minuter, ljuset är heligt, förlåt!

På tuben hem. Kajsa hallucinerar fritt. Låter tankarna löpa likt mongolska shamaner vilka förväxlat flugsvamp med cubensis - vilse i en labyrint av sopor, en inälvsparasit återfödd som ett luftanlete; Kajsa, eller N.M Escobar. En blade runnerkänsla ligger tät över bakteriesitsarna. Vem är replikant? En fet man med häftig bukfetma. Bilder föreställande isterbuksvinet hängandes i stålvajrar från sina fötter flashade likt klotblixtar över Kajsas trippiga näthinnor, en man eller en åttaårig pojke, harmynt och lytt, ger sig på hälsenorna med en potatisskalare, leende med saliv droppande från munhålan. Fetmavrålet är som taget ur det Swedenborgska Gehenna men drunknar snart i blod då en Hitlerfrälst hysterika med ögonen ut och in äntrar den underjordiska tortyrkammaren för att hugga sin jugendkniv i den kaloririka halsens bräcklystna huvudådror. Infantila satyrskallar med drag av downs syndrom dyker så upp ur jordgolvet för att fullborda groteskerierna och gapar unisont, gällt; Koscher! Koscher! Koscher! Den stora målningen föreställande Gilles De Reis som täcker väggarna kissar fontänorgasmartat i sina byxor. Kajsa skakar på huvudet och ögnar återigen ut över tubens besynnerliga population.

Espada del coros, Kajsas bårhus, barnkadaver och varma vindar. I katakomberna susar rösterna från de förrymda vanvettingarna helt utan förhoppningar. Hon talar ledigt och rättframt om sitt ensamma liv, visionsproblemen, barndomsminnen och inte att förglömma; drömtidens vålnader, arbetet och relationen till de döda:

- Jag tycker mycket om dem, kvinnor som män.

Om otäcka filmer.

-De skrämmer inte mig. Det är inte på riktigt.

Om roliga historier, om studenter och om döden vilken hon inväntar utan fruktan. Hon förväntar sig att den skall vara vacker. Under tiden arbetar hon med kropparna och vaknar ur drömmen.

Sylvasst är golvet som om gatorna vill sluta existera, krevera i purpur nerförsbacken sluttar i en uppförsbacke, endast i mardrömmarna är allt plant, vad är dröm, var är tanken, vem är Kajsa? Hallå? Har dagen stannat nu? Dagen har stannat. Kajsa står stilla tänker att det får gå illa om det går illa; hundarna rör sig genom perfiferin bort ur bortanför, ett rött sken. Ett blått sken. Ett sken. Här, där, innanför utanför; vänder sitt skinn ut och in, tittar i kors, skelar med ögonen, skenar med hjärnan, bort, bort ur sig själv in i något annat, bort ur något annat in i ett tillfällighetens ingenting, men ändå, hur riggat ter sig inte allt?

Ledsna ögon men helt ok, svullen byst, tyst, knullvänlig mun, trist Kajsa är elak, inte, men med flit, hon mår inte dåligt av det men hon vet av. Solen är trist, natten är Kajsas, hennes bröst fostervattnets aorta, inte

Kajsa, Kajsa utanför. Kajsa liten, Kajsa falsk, Kajsa obehagligt mycket från den andra sidan. Kajsa vill sova i mjuk lugn famn. Krigsödet skall titta från transcendensstjärnorna i barnkammarens valv, från taket till golvet, ett bushidoöde rinner genom stormens öga, är våldsam, men Kajsa bor där med ett stoiskt antilugn som skrattar till vaken dvala. Och det är krig på tv.

En för alltidsvacka i inutihetens näbb, den apatiskt vackra mentala våldstiden. Stackars infraöken brukade hon tänka och skratta, inombordssucka. Dra åt helvete kuksugerska, havsskökan har redan ätit, tänkte Kajsa och satte sig under fläkten. Den blodfläckiga morgonrocken följde det sinnessjuktrampade linoleumgolvet som ett tragiskt nattflor och kunde inte dölja den diamanthårda skamskulden. Knulla mig. Nej, jag kommer döda mig. Kajsa är kåt, Kajsa är skyldig och vill kvävas, vill leva mer än andra, känner för mycket för att känna. Åker buss, har inget mål med något, tror inte på ord, på bokstäver, på det regnbågsfärgade glaset; förhoppningens lovprisade skenborg, ett par ben, två par armar, strumpor, eksem i knäveckan.

Halv, full, rektangulär, avundsjuk, penetrerad, stuvad, skygg. Katten vänder på sig i Kajsas knä, Kajsa gör korstecken med förkolnade fingrar, glaskroppen spricker, stearintoppens lilla låga sticker sig på porslins kroppens underrede, har fiskat ankor i dammen, har plågat djur på toppen, har gjort sin sorti som en hund, gracil avföring, polerar skiten när nackhåren fryser, Kajsas vilda nacke, så öppen och sårig, så icke, hela kroppen.

Kalken, Kajsavildsjäl står bägare vid den gyllene hetslekens sammelsurium av krimskramsfrönelser, någon korsfäst här, ett råtthål där, ett svart hål i pannan, råttorna kryper ihop i ett hörn för att hålla värmen, klamrar sig galet fast vid livet för att bara orka men dör lite långsammare och Kajsa frågar sig om det är värt det.

-Var det verkligen värt det?

-Vet inte, vet verkligen inte.

-Vad är det du inte vet?

-Vet inte, vet verkligen inte.

Spegelns slag efter slag efter slag efter slag, Kajsa demonen utanför cirkeln i vilket fall uppfyller, mardrömmarna är uppfyllda, precis nu i mynningen, präst som soldat, Kajsas genitalier, horungen i honungen varje dag samma sak, ute efter krig, staplar kropparna i tystnadens kallhamrade, Kajsas lilla psyke, egotrippens två ansikten i bakhuvudet, sliter av det ena och det andra ser rött. Det regnar tunga luriga blykulor men Kajsa är ännu här, ung vit sandneger bland knivhuggna kokainkinder och sylvassa tungor klär betonghöghusen i uråldriga skuggspel. Här har många pungar tömts i vild panik.

Kajsa dricker kaffe och planerar veckans inköp. Några valium i handflatan löses upp i metylfenidatsvettdropparna som likt ambrosia i grekgudkuksugarhalsarna smeker det tunna skinnet kring fingertopparnas bleka kött. Kajsa nynnande på don't give a fuck when i open you up när hon med den dirtysexiga kroppen som utsöndrade en urinskämd bouquet av meskalin, penicillin, kräkmedel och vaselin dansade in genom köksdörren, sa "du jag vet inte längre" med en sorgsam nyrik whiskeycigarrkoffrerstämma, Kajsa klitoris hårdnade och slog sig för pannan. Kajsa naken och röd kring fittan då hon sover och drömmer om fostret och hålet i huvudet, det svarta hålet, och sjön där de låg och flöt, ruttna och skrikande, barnen, kräftfön i livssvulsten.

Hon slog sina vällustöppningar i takt. Hade i det dödstända helmånljuset gett sig hän; Kajsa med ena näven i röven på sig själv, och den andra näven i sitt kön, spöade sig inifrån. Försökte räta ut sina nikotingula fingrar i tarmsystemet, fiska ut livmodern. Hundflickan skrek. -Det gör ont pappa, sluta, sluta pappa, det gör ont. Hon grymtade och led på den oklädda smutsmadrassen. Förmiddag, grå.

Förlåt världen för att det blev som Kajsa är. För att Kajsa tappade sitt hår, sina kronblad och de barnsliga andetagerna, hon fingrar lustigt, luftigt, hon är i anden nu, hennes artificiella döda kropp giftigt grön. Hennes själ har flytt genom eldstadens vinrödhet, gör vad hon vill med köttet nu. Slå, slå, slå. Strypa sönder. Fista ett eko, kopulera med evigheten, Kajsa! Skriker terapeutkräket, du kan komma in nu.

(Käglorna radar upp sig som pärlemor mot horisontens brusande klick-klack-vågor, ett hav, ett hav! Ett jävla hav, ett satans liv; gastkramande bestgrinande är så surreget - dödstyst på pelaren, plats i mullen kring vaderna, vadar ut i detta, det, vadar vidare utan hörsel, syrsorna i vinden, eldflugorna i burkarna, de dammiga vägarna om kvällen, barndom, vuxen, gammal, äldre, spädbarn, smultron på strå och onani med vänner, saker bara händer. Det bara är så trots att inget är självklart, däri ligger det stora dilemmat, den säkra osäkerheten som föresöker föreställa en trygghet, även då syret osar svavel och andedräkten lik. Ballettlinan, tvekampens antikroppsliga dualism, språngbrädan över exkrementfloden, inbördeskrigsansiktenas sista tillflykt, eländet, visdomen, bara tystnad, bara tystnad, ge mig bara lite satans jävla tystnad.)